

Ηγουμένη Ταϊσία: Δεν τολμούσα να παρακούσω την συμβουλή του πνευματικού μου ευεργέτη...

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ηγουμένη Ταϊσία, (†1915), πνευματική θυγατέρα του αγίου Ιωάννη της Κροστάνδης.

Η μοναχική ζωή δεν είναι «δίκαιη»

Η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα
Ρωμ. 5:3-4

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=400908>

Ο χειμώνας, που πέρασε σ' εκείνο το υγρό κελλί, άφησε ένα μόνιμο σημάδι στην υγεία μου. Όταν ήλθαν θερμότερες μέρες και μπορούσα να βγαίνω έξω για καθαρό

αέρα, έμενα περισσότερο στην βεράντα κι άρχισα να νοιώθω κάπως καλύτερα.

Όταν συνέβαινε να συναντήσω την ηγουμένη, με ρωτούσε πάντοτε με καλωσύνη «Πώς είσαι;» σαν να προσπαθούσε να με παρηγορήσει.

Αυτή η ερώτηση όμως αντί για απάντηση μου προξενούσε δάκρυα. Ήταν φανερό ότι η ηγουμένη μετάνιωσε για την πράξη της, αλλά δεν μπορούσε να γίνη πια τίποτε. Έπρεπε να περιμένω μήπως παρουσιασθή κανένα άλλο κελλί, αλλά δεν φαινόταν τίποτε στον ορίζοντα.

Στις 26 Ιουλίου, εορτή της θαυματουργού εικόνας της Παναγίας του Τικβίν, κατέφθασαν χιλιάδες προσκυνητές. Ήλθε και μια γριά αριστοκράτισσα η άριστοκράτισσα η Β.Α. Τέγκλεβα, που με την άδεια του Μητροπολίτη Ισιδώρου ζούσε έξω από τον περίβολο του Μοναστηριού των Ιβήρων [στη Ρωσία]. Τ

ην γνώριζα καλά, αφού την συνάντησα εκεί κατά την πρώτη μου επίσκεψη στον Αρχιμανδρίτη Λαυρέντιο. Η βαθειά της αφοσίωση και ο σεβασμός της προς τον άγιο γέροντα την είχε δέσει με το Μοναστήρι των Ιβήρων. Εκεί ζούσε μια αυστηρή μοναχική ζωή, χωρίς να χάνη καμιά από τις ακολουθίες του μοναστηριού. Εκτός αυτού βοηθούσε οικονομικά και τον Πατέρα Λαυρέντιο και γενικά πρόσφερε κάθε είδους βοήθεια.

Ανέφερα ήδη ότι ο Πατήρ Λαυρέντιος δεν κρατούσε ποτέ χρήματα για τις προσωπικές του ανάγκες. Όταν εισέπραττε το ηγουμενικό του επίδομα, δεν το θεωρούσε ποτέ δικό του, αλλά περιουσία των πτωχών στους οποίους και το μοίραζε. Όταν όμως, καθώς γερνούσε, οι αδιαθεσίες του γίνονταν όλο και πιο μεγάλες και τον εκγατέλειπε η δύναμή του κι έπρεπε να στηρίζεται μ' ελαφρό φαγητό κι όχι με το σκληρό σιτηρέσιο της τράπεζας, δεν είχε τα οικονομικά μέσα ν' αντεπεξέλθη.

Εκτός αυτού δεν ήθελε και να ενοχλήση ποτέ κανένα με την ασθένειά του.

Εδώ είναι, που η Β.Α. Τέγκλεβα αποδείχθηκε ότι ήταν η ευεργέτιδά του κατά Θεϊαν Πρόνοια. Αυτή του ετοίμαζε το φαγητό στο σπίτι της με τους υπηρέτες της. Το μόνο που είχε να κάνει ο διακονητής του ήταν να του φέρνη αυτό το φαγητό. Εκείνη τον επισκεπτόταν συχνά και με επιμέλεια εξυπηρετούσε τις ανάγκες του.

Μόλις έφθασε στο Τικβίν, ήλθε να μείνη μαζί μου, αφού ήταν γνωστή μου. Όταν είδε το κελλί μου με τον μόνιμα μουχλιασμένο εξωτερικό του τοίχο και με τις γωνίες του μαύρες από την υγρασία, την έπιασε τρομάρα.

Κοιμήθηκε εκεί μια νύχτα μόνο και μετά έσπευσε να μετακομίση στον ξενώνα του

«Μεγάλου» Μοναστηριού παρά τον μεγάλο αριθμό προσκυνητών, που είχαν μαζευτεί εκεί για την εορτή. Μ' επισκεπτόταν συχνά και μου έδειχνε το ενδιαφέρον της γνωρίζοντας καλά την ολέθρια επίδραση, που είχε η υγρασία στην υγεία μου.

Όταν γύρισε στο Μοναστήρι των Ιβήρων, έδωσε στον Πατέρα Λαυρέντιο μια λεπτομερή αναφορά για μένα. Αυτός τότε μου έγραψε ένα γράμμα λέγοντάς μου κατηγορηματικά ότι, αν μέχρι το ερχόμενο φθινόπωρο δεν μετακόμιζα σε άλλο κελλί τούτο θα αποτελούσε σπουδαίο λόγο, για να πάω σε άλλο μοναστήρι και ότι δεν υπήρχε καμιά ανάγκη να διακινδυνεύω την υγεία μου. «Όλα» έγραφε «πρέπει να γίνονται με μέτρο και με λογική».

Ήλθε όμως ο Σεπτέμβριος και ο κλειστός και ασφυχτικός αέρας έγινε και πάλι η μόνιμη ατμόσφαιρά μου. Καμιά αλλαγή στον ορίζοντα. Άρχισα πάλι να περνώ περιόδους ασθενείας. Δεν μπορούσα πια να ψάλλω στην εκκλησία, ούτε να αναγιγνώσκω, ούτε να κανοναρχώ. Λυπήθηκα, που άφησα την χορωδία, αλλά και οι αδελφές της χορωδίας λυπήθηκαν, που με είδαν να φεύγω, γιατί ήμουν ένα από τα βασικά της στελέχη.

Όλες οι γερόντισσες και οι αδελφές ένοιωθαν οίκτο για μένα βλέποντας πόσο άλλαξε η εμφάνισή μου, αλλά δεν ήξεραν ακόμη την κατάσταση της ψυχής μου και την βασανιστική πάλη, που μαινόταν μέσα μου.

Συμπληρωνόταν πια ο δέκατος τέταρτος χρόνος της ζωής μου στο Μοναστήρι των Εισοδίων του Τικβίν. Αυτό το μοναστήρι υπήρξε το λίκνο της μοναχικής μου ζωής· εδώ πέρασα τις καλύτερες και τις πιο οδυνηρές στιγμές των πνευματικών μου αγώνων.

Αγαπούσα αυτό το μοναστήρι τόσο πολύ που μου φαινόταν ότι πουθενά αλλού δεν θα μπορούσα να βρω την ευτυχία και την σωτηρία της ψυχής μου.

Το να φύγω για πάντα ήταν τόσο τρομακτικό, που ούτε τολμούσα να το σκεφθώ. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να ζήσω σε οποιοδήποτε άλλο μοναστήρι κι έτσι δεν μπορούσα να διαλέξω που να μείνω. Ήμουν έτοιμη σ' αυτό το θέμα ν' ακολουθήσω την συμβουλή του Πατρός Λαυρεντίου, αλλά η προοπτική ότι θα έπρεπε να συνηθίσω σ' ένα καινούργιο μοναστήρι με καινούργιες αδελφές, καινούργιους κανόνες και γενικά να γίνω πάλι σαν δόκιμη, μου έφερνε φρίκη.

Δεν τολμούσα όμως πάλι και να παρακούσω την συμβουλή και την σύσταση του πνευματικού μου ευεργέτη και πατέρα.

Μου ήταν επίσης και πολύ σκληρό να εξακολουθήσω να ζω σ' ένα τέτοιο υγρό κελλί. Επειδή δεν έβλεπα καλά, έπρεπε να διαβάζω ή να ράβω κοντά στο παράθυρο

– δηλαδή δίπλα στον πιο υγρό τοίχο.

Το πνευματικό μου μαρτύριο ήταν μεγαλύτερο από τις σωματικές ασθένειες. Ο καιρός όμως περνούσε, ήλθε ο Νοέμβριος, μπήκε ο χειμώνας κι εγώ ήμουν ακόμη εκεί αδυνατώντας να πάω σ' άλλο κελλί. Ίσως να μην έβρισκα ποτέ το θάρρος να φύγω, εάν δεν παρουσιαζόταν η ακόλουθη περίπτωση, που έδωσε ένα τέλος σε όλα.

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Ηγουμένη Ταϊσία», των εκδόσεων το «Περιβόλι της Παναγίας».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)